

Profesorul de franceză

de Tudor Mușatescu

Carmen: Dar mult mai fumezi, tu!

Dora: E a treia... bine ca mai avem anul ăsta și scăpăm.

Carmen: Care an? Mai avem o lună și jumătate. O lună, tu!

Dora: Și bacul, crezi că-l luăm, tu?

Carmen: Dac-om învăța tot ca astăzi, îl luăm sigur... peste 2-3 ani.

Dora: Da' cum să-nveți, tu, într-o zi ca asta? Duminică! Mai! Soare! Cofetăriile sunt pline. Au început să facă și înghețată. Cafe-glance, tu! Mai bine fumez o țigară, că mă doare capul.

Carmen: Păi de fumat te doare!

Dora: Nu! Mă doare că e duminică. Că e primăvară și că trebuie să stau închisă în casă și să tocesc. Hai să începem de mâine, că tot e luni!

Carmen: Nu se poate. Ne-am jurat că de azi începem să învățăm pentru bac! Cu ce începem?

Dora: Cu istoria.

Carmen: Citești tu, sau citesc eu?

Dora: Citește tu.

Carmen: Dar să nu caști! Mai bine să citim câte două pagini fiecare. Două eu, două tu.

Dora: Bun! Și căscăm cu rândul.

Carmen: Ștefan cel Mare: 1457-1504.

Dora: Oooofff! De ce o fi domnit și ăsta atâtea pagini?

(se aude o bătaie la ușă)

Dora: Intră!

Anibal: Vă deranjez? (se împiedică de covor)

Dora: Nu. N-aveam nici o treabă.

Carmen: Învățăm. Deocamdată ai deranjat covorul.

Anibal: Pardon! Dora, am venit să te rog, dacă vrei, să-mi împrumuți puțin cutia ta de compasuri.

Dora: Cu plăcere!

Carmen: Și tu înveți?

Anibal: Da, a venit Heruvim la mine să-nvățăm împreună.

Dora: A!

Carmen: E și „Îngerul” aici?

Anibal: Da, suntem amândoi, dincolo, la mine, în rai...

Carmen: Și de ce vă trebuie compasurile?

Dora: Învățați la matematică?

Anibal: Nu! La latină...

Carmen: Aha! Și vrei să măsoarăți unghiurile la verbele neregulate?

Anibal: Nu. Vrem să măsurăm timpul, ca să treacă mai repede. (ia cutia de compasuri) Mersi.

Dora: Cu plăcere!

Anibal: Mă ierți că te-am deranjat, Dora.

Dora: Nu face nimic.

Anibal: Atunci...

Carmen: Atunci!

Anibal: Atunci, la revedere și mersi.

Carmen: Mort e după tine, dragă!

Dora: Totdeauna băieții proprietăreselor se amorezează de fetele care stau cu chirie la ele.

Carmen: Păi și eu stau cu chirie tot la mama lui Anibal, și pe mine nu mă iubește.

Dora: Te iubește în schimb, prietenul lui.

Carmen: Ionescu C. Heruvim? Crezi?

Dora: Parcă tu nu știi?

Carmen: Dcă m-ar iubi mi-ar spune-o verde în față.

Dora: N-are curaj.

Carmen: Când iubești trebuie să ai curaj.

Dora: E timid.

Carmen: Să aibă măcar curajul timidului.

Dora: Dar tu de ce nu-i spui?

Camen: Ce?

Dora: Că nici tu nu ai curajul timidului și, deci, trebuie să aibă el, că e bărbat.

Carmen: Dar de ce să am eu curajul timidului?

Dora: Fiindcă mori după el!

Carmen: Eu, după Ionescu C. Heruvim? Mă confunzi cu tine. Tu ești cocă după Anibal.

Dora: Da! Vezi, eu sunt sinceră. Recunosc că Anibal îmi este foarte simpatic... așa, ca un frate... ca un văr primar, chiar.

Carmen: Bine! Așa, simpatic, îmi e și mie Heruvim. Dar de la simpatic până la iubire e distanță.

Dora: Te-nșeli! Nu e decât un pas.

Carmen: Păi fă-l! Anibal n-așteaptă decât atât. M-am plictisit de când îți tot vără scrisori de dragoste pe sub ușă.

Dora: Face numai literatură, tu... și versuri. Cred că o să ajungă mare poet.

Carmen: „Și al meu” tot așa, tu. Udă poeziile cu lacrimi, parcă ar scrie cu stropitoarea. Dar eu cred că sunt lacrimi de apă de colonie, tu!... că miroase a freză! Ș-apoi, nici nu precizează de ce plânge și nici pentru cine suferă! Începe cu Ileana Cosânzeana și termină cu Veronica Micle. Eu nici nu exist în scrisori.

Dora: Voi, v-ați întâlnit vreodată numai voi doi?

Carmen: Nu! Adică, da, o singură dată. Acum o lună, când tu ai fost la țară, într-o noapte a venit aici în cameră.

Dora: Noaptea?

Carmen: Da! Pe la 12. Au venit amândoi cu chef. Făcuți, tu! Și cântau cântece cu subînțelesuri.

Dora: Și i-ai primit în camera ta singură, noaptea, după ce cântaseră cu subînțelesuri?

Carmen: Când a bătut la ușă, am crezut că e doamna Varlam, și când colo era Îngerul. Și se clătina în ușă ca un metronom.

Dora: Ce s-a petrecut între voi?

Carmen: Mi-e rușine să-ți spun, tu.

Dora: Nenorocito!

Carmen: Mi-a cerut o țigară.

Dora: Numai atât?

Carmen: Nu. Două. Una pentru el și una pentru Anibal. Zicea că și-au băut banii din cauza unor femei, și că nu mai au bani nici de țigări.

Dora: Și pe urmă ce-a făcut?

Carmen: I-am spus să iasă afară, că la mine nu e magazin.

Dora: Și a ieșit?

Carmen: Imediat.

Dora: Cu siguranță că venise cu alte intenții, dar l-ai dezarmat.

Carmen: Cred și eu! Eram pe jumătate dezbrăcată.

Dora: Și te-a văzut?

Carmen: Nu, că și-a pus șapca pe ochi.

(se aude o bătaie)

Dora: Intră!

Heruvim: Bună, Carmen! Dora, te roagă Anibal să-i împrumuți puțin compasurile.

Dora: Păi acum a cinci minute i le-am dat.

Heruvim: Cui?

Dora: Lui Anibal!

Heruvim: A venit el să le ceară?

Dora: Da!

Heruvim: Al dracu!

Carmen: Spunea că învățați împreună dincolo.

Heruvim: Da! Numai că eu am ieșit la o țigară.

Carmen: Dar la ce învățați?

Heruvim: La română.

Dora: Și ce faceți cu compasurile la română?

Heruvim: Măsurăm.

Carmen: Lungimea cuvintelor?

Heruvim: Da!...

Dora: Mai bine v-ați măsura lungul nasului.

Anibal (intră și alunecă pe covor, cade): Am adus compasurile. Mersi...

Carmen: Nu vă mai trebuie?

Anibal: Nu!

Carmen: Mi se pare că nu învățați nimic.

Anibal: Începem de mâine că e luni.

Dora: Și noi tot așa. Nu? Carmen?

Carmen: Bine! Și-atunci, azi ce facem?

Dora: Știu eu? Sunteți grăbiți?

Anibal și Heruvim: Nu!

Dora: Nu vreți să luați loc?

Anibal și Heruvim: Mersi.

Carmen: Nu vreți să învățăm împreună?

Heruvim: Ba da!

Anibal: Atunci să facem o societate pentru pregătirea bac-ului.

Dora: Să ne distrăm puțin.

Anibal: Să facem plimbări pe lună...

Heruvim: De ce pe lună? Pe Dunăre e mai frumos!. Nu-i așa, Carmen?

Carmen: Ba da! Dar la cofetărie e și mai frumos.

Dora: Și cum să-i punem numele societății noastre? (lui Anibal) Hai, găsește-i tu un titlu că ești poet.

Heruvim: Am găsit eu titlul.

Toți: Care?

Heruvim: Casația! Societatea Casația!

Dora: Nu, nu e bun.

Heruvim: Ba da e bun.

Anibal: „Primăvara”, v-ar plăcea?

Heruvim: Scârț! Și la toamnă cum îi zicem?

Tuți: Cucu!

Carmen: Vai cum m-ai speriat!

Tuți: Care va să zică așa învățați, cu crai?

Dora: Până acum am învățat, tu. Am făcut chiar și o societate, pentru pregătirea bac-ului: „Primăvara” îi zice!

Tuți: Perfect. În calitatea mea de președintă, vă mulțumesc pentru încrederea pe care mi-ați acordat-o alegându-mă președintă în lipsă și, ca prim fond al societății, îmi dați voie să ofer acest pachet de Naționale. Șparle din cancelarie!

Carmen: De la Oatu. Ea fumează Naționale.

Tuți: Cred că și acum e pe sub masă și le caută.

Dora: Dar de ce a venit astăzi la școală, tu? Că e duminică.

Tuți: I-a dat cu acid fenic acasă, că are ploșnițe, și a venit să corecteze tezele la școală.

Heruvim: Și cum i-ai prăjit țigările?

Tuți: Uite așa! Când a intrat ea, mă aflam puțin în cancelarie, în interes de serviciu... mă uitam în catalog, să vedem ce note habemus pe trimestrul ăsta...și când am auzit că vine cineva spre ușă, țâști! am aterizat în dulap. Cum a intrat Oatu și-a depus ouăle pe masă, servieta cu tezele, poșeta cu mânușile și țigările cu chibriturile deasupra. Când a trecut după paravan, la spălător, am ieșit nonșalantă din dulap și am luat și pachetul de țigări cu mine, ca să nu vin cu mâna goală la societate.

Dora: Dar de unde știai tu de societatea noastră?

Tuți: Șșt! Și acum să trecem la statute!

Toți: Să auzim.

Tuți: Stați să mă urc la tribună. Liniște! Articolul 1: Scrisorile de dragoste vârate între membrii societății, pe sub uși, pe ferestre, prin serviete sau prin cărțile de algebră...

Carmen: Mi-a umblat în carte, tu!

Tuți: Liniște! Sunt categoric interzise. Aceste scrisori vor fi înlocuite cu declarații de dragoste verbale. Articolul 2: Membrii societății Primăvara sunt datori întâi să se ajute, al doilea să se respecte și al treilea: în primul rând să se iubească. Se aprobă?

Toți: Se aprobă.

Tuți: Atunci declar Societatea „Primăvara” legal constituită. (se dă jos de pe masă)

Heruvim: Sunt de părere să sărbătorim

Dora: Bravo, să mergem în oraș să mâncăm un cafe-glace.

Anibal: Nu! Un banchet trebuie făcut cu bere.

Carmen: Sigur, și cu cornuri cu sare.

Anibal: Atunci ne ducem în oraș să cumpărăm ce trebuie.

Carmen: Eu vreau salam.

Dora: Și șuncă.

Tuți: Crenvurștii sunt mai buni.

Dora: Atunci să luăm și salam și șuncă și crenvurști.

Carmen: Și ridiche neagră.

Dora: Tu! Aș mânca sardele.

Anibal: Luăm o cutie de sardele.

Tuți: Și ca desert, plăcintă caldă, de la simigerie, cu „C” și cu „B”.

Dora: Nu! Ca desert , cafe-glace!

Carmen: Mai bine prăjituri!

Dora: Eu nu renunț la cafe-glace!

Carmen: Nici eu la prăjituri!

Tuți: Poate vreți să renunț eu la plăcintă!

Dora: Trei deserturi nu se poate.

Carmen: Să tragem la sorți!

Tuți: Pierdem vremea, dragă! lei o porție de cafe-glace pentru ea, o prajitură pentru Carmen și trei înghețate, trei prăjituri și trei plăcinte pentru mine!

Heruvim: Și noi?

Tuți: Voi beți bere, că sunteți bărbați!

Heruvim: Câte sticle de bere să luăm?

Tuți: Patru țapi pentru comitet și o halbă pentru președintă.

Heruvim: Păi!

Tuți: Hai, în două minute să fiți înapoi. J'ai un soif tarentielle.

Anibal: Bine, dar banii?

Tuți: Vă descurcați voi! Hai, mai repede! (băieții pleacă) Bine că v-am văzut odată aranjate și pe voi.

Dora: Cum, aranjate?

Tuți: Dacă, până deseară, băieții nu vă fac declarații de dragoste, sunteți niște proaste.

Carmen: Noi?

Tuți: Păi sigur! La vârsta lor trebuie să aveți inițiativa voi.

Dora: Cum? Să le spunem noi mai întâi?

Tuți: Nu, tu! N-aveți nevoie să mai spuneți nimic. Chestiunea e aranjată prin statute. Trebuie numai să fiți un pic mai atente, și mai decente. Prea multe picioare și brațe goale. Îi zăpăciți cu fizicul, tu. Pe ei îi interesează acum numai sufletul, nu pricepeți? Până se învață la cașcaval. Pe urmă vai de sufletul vostru. Dragostea lor acum e cu visuri, cu lună, cu versuri, cu ochi pe jumătate închiși. La 17 ani, nu se vede bine decât cu ochii închiși. Acuma cuvintele de dragoste nu îmbată, amețesc numai, mâinile nu mângâie, sărută în locul buzelor, iar buzele, când sărută, parcă se roagă, tu!

Carmen: Ah! Tu! O să ne și sărutăm!

Tuți: Vă invidiez, copiii mei!

Dora: Da' de ce ne invidiezi? Iubitul tău ce face?

Tuți: Care iubitul meu?

Carmen: El, tu!

Tuți: A! El! Ce să facă? Mă iubește ca un disperat.

Dora: Și tot nu ți-e milă de el?

Tuți: Nu! Îmi place să-l terorizez. Aseară mi-a spus că se sinucide.

Dora: Dar când l-ai văzut aseară?

Tuți: Pe la zece. Mă aștepta ca Azorică la poarta căminului. Mi s-a făcut milă de el și am ieșit.

Carmen: Păi spuneai de dimineață că, aseară, te-ai culcat de la opt și ai dormit buștean...

Tuți: Păi da... până la zece, când am vorbit cu el.

Dora: Și ți-a spus că se sinucide, tu?

Tuți: Avea la el otravă, un cuțit și un pistol. Mi-a spus că întâi își înfige cuțitul în inimă, apoi ia un litru de otravă și pe urmă își trage șase gloanțe în cap, cu fotografia mea pe inimă.

Carmen: Ăsta zic și eu amor!

Tuți: Las' să sufere! Eu cum am suferit?

Dora: Când?

Tuți: Parcă voi știți cât sufăr eu în secret. Am suferit când îl iubeam eu, rău de tot.

Dora: Înainte de a se însura?

Tuți: Cine să se însoare?

Carmen: El, tu!

Dora: N-ai spus că s-a însurat pentru bani? Ai uitat?

Tuți: Cum o să uit? Dar nici nu mai vreau să-mi aduc aminte de așa ceva...

Carmen: Bine, dar tu erai un copil atunci.

Tuți: Ce-are a face? Îl iubeam ca un om mare.

Dora: Și nevastă-sa e drăguță?

Tuți: O blondă infectă.

Carmen: Ziceai că e brună. Creolă.

Tuți: Dar ce nu sunt și creole blonde?

Dora: Nu!

Tuți: S-a oxigenat! S-a făcut creolină.

Dora: Și el cum e, tu? De ce nu vrei să ne spui niciodată cum e și cine e?

Carmen: Tu pe-ai noștri îi știi. Nu e drept.

Tuți: Nu vă spun fiindcă nu vă țineți gura.

Dora: Noi? Vai, tu.

Carmen: Noi, n-avem nici un secret față de tine și tu ai numai secrete față de noi.

Dora: Asta nu e prietenie.

Tuți: Dați-vă cuvântul de onoare că nu spuneți nimănui nimic. Nici băieților.

Dora: Jur!

Tuți: Pe ce?

Carmen: Pe „Primăvara” noastră.

Tuți: Bine, atunci am să vă spun tot. Dați-mi o țigară! (aprind toate trei, conspirativ) Am să vă spun tot, afară de nume. Numele nici nu interesează. Se numește El.

Dora (cultă): Țăsta e pseudonim, tu.

Tuți: Da. De când e lumea, „El” e pseudonimul primului iubit. E un tip înalt, brun, cu ochii verzi și vorbește cu „r”. Are o privire, așa, care te zăpăcește, te mângâie, te sărută, te domină, te cerșește. Esbulifantasgomagică, tu! A, pardon, am uitat! Are și o meșă de păr cărunt în dreapta. Adică nu... în stânga. Mă rog¹ depinde din ce parte te uiți la el. Are fruntea mare... da’ maaaare... ca

de statuie și un corp ca de gladiator. Nu de gladiator... de... centurion... care sunt, dragă, ăia din antichitate care au corp frumos?

Dora: Zeii!

Tuți: Moț!

Carmen: Centaurii!

Tuți: Așa e, da! Centaurii. Are un corp superb ca de centaur.

Dora: Taci, tu, că centaurul e jumătate vacă și jumătate împărat roman.

Carmen: Confunzi, dragă. Ăla e Apis. Boul Apis, care e jumătate cal și jumătate femeie. Se-nchinau fenicienii la el. Că aveau religie dualistă... și ăla era juma-juma.

Dora: În sfârșit! N-are nici o importanță. Principalul este că el are un corp frumos.

Tuți: Cu mușchi lungi, cu oase drepte. Fără burtă. Ca o reclamă la costume de baie.

Dora: L-ai văzut, tu, la baie!

Tuți: Ne-am scăldat noapte, pe lună, în Dunăre. Și, în bătaia lunii, parcă era de bronz.

Carmen: Dar de când știi tu să înoți? Cu noi ți-era frică să intri și la margine.

Tuți: Am învățat, în baie, la cămin.

Dora: Când?

Tuți: Astă-iarnă.

Carmen: În apă caldă?

Tuți: Unde-ați pomenit voi apă caldă, iarna, la cămin?

Dora: Păi dacă ai învățat să înoți astă-iarnă, când ai făcut baie cu el în Dunăre? Abia suntem în mai.

Tuți: Aseară.

Carmen: După ce ți-a spus că se sinucide?

Tuți: Tocmai de-aia... ca să-l răcoresc.

Dora: Ne duci, tu. Aseară a plouat. Nu era nici un pic de lună.

Tuți: Unde ne-am scăldat noi era. Că eram tocmai în dreptul unei spărturi de nori. Și luna ne lumina tocmai pe noi. Și valurile clipoceau încet. Un moment, că vă spun ca ce... ca niște acorduri lichide. Și tot parfumul salcânilor din oraș, spălat de ploaie, plutea ca o ceață peste ape. Și în tăcerea nopții orientale...

Dora: Noapte orientală la Galați?

Tuți: Dar ce, Galațiul n-a fost raia turcească?

Carmen: Taci! N-o mai întrerupe, tu! Spune, ce făceați în tăcerea nopții orientale?

Tuți: Ascultam cum înfloresc în pocnete mici, ca niște aplauze de păpușă, florile de lotus. Cerul era ca o violetă imensă. O barcă cu pânze de lună, trecea, încet, târându-și cârma, ca o harpă de aur, muiată în argint lichid...

Dora: Asta e din Pittigrilli:

Tuți: Pitivax! E din jurnalul meu, dacă vrei să știi. Că eu îmi scriu în jurnal tot ce mi se întâmplă. Și nu vă mai spun nimic, că m-ați enervat. Stric eu orzul pe găște.

Carmen: Haide, tu, spune. Și după ce v-ați scăldat ce-ați făcut?

Tuți: Am făcut plajă pe lună!

Dora: Ei, nu te supăra, tu, că nu mai zic nimic.

Tuți: Ce vrei să facem? Ne-am îmbrăcat! Că nu era să ne ducem goi la berărie.

Dora: Ați fost și la berărie?

Tuți: Îmhî! Și am băut bere cu alune și fistic.

Carmen: Vai, tu! Dacă te vedea cineva?

Tuți: N-avea când, că am stat foarte puțin... că-ncepea programul la „Chat-Noir”... Ah!... ce program, tu. Esbulifantasmagic!

Carmen: Ați fost și la clubul de noapte? La „Chat-Noir”?

Dora: Tuți, tu ești nebună, tu? O să te dea afară din cămin și din toate școlile din țară.

Tuți: Nu m-a văzut nimeni... c-am fost la șambru...”au chambre separee, mes cheres amies!”

Carmen: Păi atunci cum ai văzut programul?

Tuți: Prin oglinda din spate, c-am lăsat ușa deschisă. Stați! Ah! Ce sfeclă sunt! Am uitat să vă spun marea noutate:

Carmen și Dora: Ce, tu? Ia spune!

Tuți: Astăzi ne vine noul profesor de franceză.

Dora: Serios?

Carmen: De unde știi?

Tuți: Aseară, pe la zece, când dormeam tun, a venit în inspecție, la cămin, Cosâmbăceasca, diriga. M-a sculat din somn și mi-a spus că vine azi, cu trenul de 6 și mâine se prezintă la oră. Zice că e un băiat tânăr, frumos, deștept, cult, care o s-ajungă, cu siguranță, profesor universitar.

Dora: E tânăr, tu?

Carmen: Și frumos?

Tuți: Înalt, brun și cu ochii verzi... și vorbește cu „r”.

Dora: La fel cu El?

Tuți: Care El?

Carmen: Apis...

Dora: Centaurul tău.

Tuți: A, da! Vezi ... la asta nici nu m-am gândit. Ce coincidență.

Dora: Ah! E așa de frumos să ai un profesor tânăr. Să nu mai vezi pe catedră toate domnișoarele alea bătrâne mâncate de molii și găurite de pioneze.

Tuți: Spunea Cosâmbăceasca că, la București, la liceul unde-a fost înainte, toate fetele erau ipsos după el.

Carmen: Cred și eu, dacă e așa de bine...

Tuți: Și are un nume ca din romane... Dan Balint!...

Dora: Vai, ce frumos sună... Dan Balint....

Carmen: Parcă te alintă... Alint, Balint...

Dora: Măine, la ora de franceză, să-i punem flori pe catedră.

Carmen: Dar numai noi trei... Din partea noastră!

Tuți: Sigur. Îi pune flori „Primăvara” noastră!

Dora: Ce-o să crape celelalte!

Carmen: Ele or fi aflat?

Tuți: N-au de unde. Cosâmbăceasca mi-a spus numai mie.

Dora: Nu știu de ce presimt c-o să-mi placă foarte mult Dan.

Tuți: Hop! Ai și început să-l tutuiești!

Carmen: Nici n-a venit bine și l-ai și luat în primire.

Tuți: Îngrozitoare ești, dragă. (se uită la ceas) Uuu! Șase fără douăzeci. M-am ușchit!

Dora: Unde te duci_

Carmen: Nu stai la banchet?

Tuți: Mă întorc. Am un rendez-vous la șase.

Dora: Cu cine, tu?

Tuți: Cu nenorocitul ăla al meu. I-am făgăduit aseară că mă duc cinci minute să mă vadă, că dacă nu, se omoară.

Dora: Și unde vă întâlniți?

Tuți: La el acasă!

Carmen: La el acasă? Și nevastă-sa ce zice?

Tuți: Păi nu acasă la ea. La el. În garsionieră.

Dora: Are și garsionieră?

Tuți: Și încă ce! Esbulifantasmagomagică. Două camere și baie. Un salonaș în bleu-deschis, ca ochii lui.

Carmen: N-are ochii verzi?

Tuți: Verzi îi are numai în... mijlocul naturii. În casă îi are bleu-deschis. Un dormitor stil!... Louis Quinze, dar cubist rău de tot! Și-o baie de marmoră roșie ca în mitologie! Și deasupra maare... într-o ramă superbă pirogravată, portretul meu, în mărime naturală. Fața în ulei și corpul în acuarelă.

Dora: Dar cine te-a pictat?

Tuți: El! Că e și pictor! Mes enfants! Pa! (face o bezea și fuge, pe ușă)

Dora: Să nu cumva să nu vii, tu!

Tuți: Vin, vin! Să nu-mi mâncați plăcinta!

Dora: Nebună e, tu!

Carmen: Eu cred că e amorezată de tipul ei și că el n-o bagă în seamă. Dacă nu s-o sinucide ea înaintea lui, să vezi!

Dora: Tu crezi chestia de aseară?

Carmen: Dragă! Tuți e capabilă de orice. Se cam încurcă ea în amănunte... dar în detalii e foarte clară.

Dora: Și ce experiență are, tu!

Carmen: Ce zici, tu, de profesorul de franceză?

Dora: Mie mi-e foarte simpatic.

Carmen: Și mie!

Dora: Totdeauna am visat să am un profesor tânăr și să mă îndrăgostesc de el.

Carmen: Am văzut și un film cu un subiect așa!

Dora: Păi de la film mi-a venit și mie ideea! Degeaba te lungești așa, că tot bondoacă ești!

Carmen: Sunt mignonă. Și-n general bărbaților înalți le plac femeile mignone. Nu macaroane fără talie, fără forme, fără nimic.

Dora: Ce știi tu ce e aia „fausse maigre”?

Carmen: Știu! Adică slabă și falsă!

Dora: Dar de ce sunt eu falsă?

Carmen: Fiindcă ești geloasă și nu vrei să spui!

Dora: Geloasă? Eu pe tine?

Carmen: Nu pe mine! Pe el! Pe Dan! De-aia mă faci bondoacă, ca să mă discreditezi în ochii lui.

Dora: O să vedem cine o să-i placă! Mignonele sau macaroanele!

Carmen: Phu! Macaroane! Mâncare de regim!

Heruvim (intră cu „produsele”): Am sosit!

Anibal: Luați repede înghețata, că mi-a degerat mâna și-i dau drumul.

Dora: Îm! Cafe glace!

Anibal: N-am găsit cafe glace. Am luat de lămâie. Tot aia e, numai că e albă.

Dora: Ce? Nu mănânc de lămâie să mă tai! Lămâia îmi aduce aminte de vremea când luam untură de pește. M-ai distrus!

Carmen: Ah! Lămâia! Pasiunea mea!

Anibal: Și cu astea ce facem?

Dora: Faceți ce vreți... pe mine nu mă interesează petrecerea.

Anibal: Ce ai, Dora?

Dora: Nimic, nervi!

Carmen: E geloasă! Domișoara Othello!

Anibal: Geloasă? Pe mine? De ce?

Heruvim: Pe cuvântul meu dacă s-a uitat la vreo fată pe stradă!

Anibal: Pe cine ești geloasă, Dora?

Carmen: Pe profesorul de franceză.

Heruvim și Anibal: Care profesor de franceză?

Carmen: Unul nou care vine azi. Mâine se prezintă la oră.

Anibal: Și de ce e geloasă pe el?

Carmen: Fiindcă i l-am suflat eu.

Heruvim: Ce?

Dora: E, ce-ați rămas așa? Mâine ne vine un nou profesor de franceză. Asta e tot!

Anibal: De unde știți voi?

Dora: Ne-a spus Tuți!

Anibal: Mă, ce umblă asta cu vorbe!

Heruvim: Parcă e ediție specială! Astea nu sunt vorbe. Sunt intrigi! Intrigi intenționate!

Carmen: E un băiat tânăr, înalt, brun...

Dora: Cu ochii verzi...

Carmen: Numai în mijlocul naturii... în garsonieră îi are bleu-deschis.

Heruvim: Care garsonieră?

Dora: A lui! Și vorbește cu „r”. Ca un francez de la Paris.

Carmen: Zilele astea va ajunge profesor universitar

Dora: Îl cheamă Dan Balint!

Anibal: Și voi îl cunoașteți?

Carmen: Nu! O să-l cunoaștem mâine...

Dora: Când o să-i oferim flori!

Heruvim: Da' de ce să-i oferiți flori? Ce ? e mort?

Carmen: Poate c-o să fie după vreuna din noi. La București erau toate fetele moarte după el.

Dora: Are o privire așa... care cerșește.

Carmen: Și umblă cu ochii închiși.

Anibal: Aa! E orb!

Dora: Nu! Dar, cu ochii închiși, se vede cel mai bine. Și are o meșă de păr cărunț. În dreapta.

Carmen: Nu, în stânga!

Dora: Mă rog! Depinde din ce parte te uiți la el.

Carmen: Și are un corp ca de centaur.

Heruvim: Dar ce, e cal?

Dora: Centaurii nu sunt cai! Sunt gladiatori. E ca un gladiator.

Carmen: Și în bătaia lunii, când aplaudă lotușii, se face ca de bronz.

Heruvim: Mă băietele! Astea au băut ceva?

Anibal: Cred și eu! Dacă spun asemenea chestii despre Dan Balint. Auzi colo. Dan Balint înalt?!

Dora: Îl cunoști tu?

Anibal: Te cred! Îl cunosc perfect.

Carmen: Tu?

Heruvim: El! Îl cunoaște perfect!

Dora: De unde?

Anibal: De la București. Când am fost anul trecut la „Tinerimea Română”. Și-l cunoaște și el.

Heruvim: Ca pe buzunarul meu.

Anibal: Și suntem și rude după tata, care era văr primar cu mama lui.

Heruvim: Cu madam Balint. O persoană foarte fină.

Anibal: Da' de unde! O târtoșă ca și fiu-său. Scurtă și îndesată

Dora: Dan nu e înalt?

Heruvim: Înalt? Parcă e un scăunel de bucătărie de-ăla cu picioarele scurte.

Anibal: Și gras, cu fason de cartof. Trei zile, cât am stat la el, fiindcă chiar la el am tras, n-a făcut decât să mănânce. I se îneacă ochii în grăsime.

Heruvim: Și după ce-i sunt roșii, nici nu se mai văd.

Carmen: Are ochii roșii?

Anibal: Da, ca de crap proaspăt.

Dora: Păi, Tuți spunea...

Anibal: Și-a bătut joc de voi

Carmen: Să știi că de-aia se-ncurca ea așa, de semăna “El” al ei cu “El” al nostru

Heruvim: Și unde vorbește cu “r”? vorbește cu “m”.

Dora: Cum cu “m”?

Anibal: În loc de “r” pronunță “m”. de exemplu, în loc de rană zice mană, în loc de rac zice mac.

Heruvim: Da, în loc de roșu zice moșu. În loc de amor zice amom.

Anibal: Cum o să facă ăsta amom? Mai mame mușimea!

Heruvim: Mâd și cumcile.

Carmen: Ce?

Heruvim: Râd și curcile, adică!

Dora: Vai, da groaznic defect.

Anibal: Păi sigur. Cum o să ajungă ăsta profesor unibersitar? Că e și analfabet!

Carmen: Phu! N-aș putea să stau de vorbă cu un astfel de om!

Dora: Păi adineaori te-nfigeai!

Carmen: Eu? Tu te-ai prăpădit toată când ai auzit că vine.

Dora: Ca să văd ce zici tu.

Anibal: Gladiator cu ochelari...

Dora: Poartă și ochelari?

Heruvim: De-ăia cu sită... că și-a pierdut vederea aproape de tot. Din cauza beției. I-a-necat nervul optic.

Anibal: Și a jocului de cărți.

Heruvim: Și-a femeilor. Și ce femei?! Mătășari! Linia de centură!

Anibal: A băgat spaima și printre deținuți.

Dora: Care deținuți?

Heruvim: La Văcărești. Dacă nu-l grația de Anul Nou, mai ședea vreo doi-trei ani. Că e și recidivist.

Carmen: Vai tu, dar știu că și-a bătut joc de noi Tuți!

Dora: Parcă noi am crezut o vorbă din ce spunea ea? Mai întâi, de unde era să știe cum e, când nici nu-l cunoaște?

Carmen: E la mintea cocoșului.

Anibal: Lasă, lasă, că adineaori era să vă rupeți permanentele pentru el.

Dora: Vaaaai, dar proști mai sunteți, tu! Ne-am vorbit numai așa, ca să râdem de voi. Nu e așa, tu?

Carmen: Nici nu m-așteptam să credeți! Pfui!

Dora: Oooooffff... prostule!

Carmen: Motofozo!

Dora: Cine m-ajută să iau pachetele?

Heruvim: Eu! (ies)

Anibal: Săracul!

Carmen: Săracul? De ce?

Anibal: Păi nu l-ai văzut, adineaori, când cu profesorul de franceză? Era galben ca ceara.

Carmen: Da? Mi s-a părut chiar îmbujorat la față.

Anibal: Era galben pe dinăuntru! Suferea îngrozitor.

Carmen: Te pomenești că de hepatită!

Anibal: Nu! De gelozie. E gelos pe tine!

Carmen: Pe mine? De ce?

Anibal: Fiindcă te iubește. Te iubește ca un nebun și nu îndrăznește să-ți spună. N-are curaj.

Carmen: Serios?

Anibal: Pe cuvântul meu de onoare. Nici scrisorile n-avea curaj să ți le scrie. Le scriam eu în locul lui. El pune numai lacrimile.

Carmen: Așa e că erau de after shave?

Anibal: Da! Marca "Larmes d'amour". Dacă ai ști cât suferă. La școală, în orele cele mai grele, se gândește numai la tine. Te-a desenat pe toate caietele de notițe și te-a amestecat printre ele. Ești figură geometrică, continent, formulă fundamentală, verb semideponent, extemporal, tot ce vrei. Toată ziua te poartă în gând și-n capacul ceasului, că ți-a furat și o poză, un cap de expresie de pe panoul de la școală. Noaptea lui sunt mai albe ca zilele... și zilele mai negre ca noaptea. Tu ești singura, unica lui preocupare. Te caută prin toate grădinile, te așteaptă la toate colțurile de stradă. Îți vorbește în gând de m-a-nnebunit și mi-a jurat că într-o zi se îmbată, se sinucide și pe urmă te răpește.

Carmen: Se sinucide? De ce? Și mie mi-e foarte simpatic. Și eu mă gândesc la el. Dar ce sunt eu de vină dacă el nu spune niciodată nimic? Și tace, tace, tace ca verbul a tăcea-tăcere.

Anibal: Adevărat! Tace parcă l-a fi născut familia la filmul mut. Ai milă de el, Carmen. Nu-l mai chinui. Nu-l zdrobi viitorul, mai ales că n-are nici unul. Fără tine e inexistent. Gândește-te că el, care era un elev atât de bun, pe trimestrul ăsta a căzut la două materii. Îți dai seama ce tragedie? Cidul a fost un moft față de el.

Carmen: Bine, dar ce să fac? Să-l meditez?

Anibal: Nu! Nu, să meditezi asupra celor ce ți-am spus... și să iei măsurile pe care ți le va dicta conștiința ta și inima ta de femeie. Eu mi-am făcut datoria. *Dixi et salvavi animam meam*. Dă-mi o țigară, te rog!

Carmen: Nu credeam că e atât de grav.

Anibal: *Gravus-grava-gravum*. Adjectiv cu trei terminații. Nebunia. Sinuciderea

Carmen: Și dragostea

Anibal: Mă autorizezi să-i spun?

Carmen: Nu știu. Ia măsurile pe care ți le dictează conștiința ta de bărbat.
Dixit et salvavit animus meus.

Anibal: *Salvavi animam meam.* Clei e și asta la latină! Cleius! Heruvim!
Îngere! Îngere!

Heruvim (intră): Pupă-mă!

Anibal: Tu pe mine!

Heruvim: Pupă-mă și ascultă-mă. Când ți-oi spune...

Anibal: Lasă ce-mi spui tu! Ascultă aici!

Heruvim: Lasă-mă să vorbesc!

Anibal: Nu mai vorbi și ascultă, n-auzi?

Heruvim: Da' tâmpit ești, mă!

Anibal: Tâmpit ești tu.

Anibal și Heruvim (în același timp): Ești fericit, măăăă!!!...

Anibal: Ba tu!

Heruvim: Ba tu!

Anibal: I-am spus tot

Heruvim: Și eu!

Anibal: Cui?

Heruvim: Ei!

Anibal: Care ei?

Heruvim: Dorei. I-am spus că o iubești. Te iubește, măăă!!! Flețule!... pe copiii mei!

Anibal: Mă iubește Dora?

Heruvim: E praf, mă! *Pousiere!*

Anibal: Și Carmen, tot așa, după tine.

Heruvim: De unde știi?

Anibal: Mi-a spus ea.

Heruvim: Cum ți-a spus?

Anibal: Pe latinește!

Heruvim: Și cum ai înțelege?

Anibal: Ne iubește, frati-meu, ne „iubește”... ne „iubește” fetele

Heruvim: Pupă-mă!...

Anibal: Nui mai pot să pup pe nimeni decât pe ea!

Dora (intră): Dar ce e cu voi? Vă bateți?

Anibal: Din contră. Dora...(intră Carmen)

Heruvim: Carmen!...

Anibal: Dora, sunt fericit!

Heruvim: Și eu.

Dora: Atunci să bem pentru fericirea noastră!

Heruvim: *Bruderschaft!*...

Dora: *Bruderschaft...*

Anibal: Știți că *Bruderschaftul* e pe sărutate?

Carmen: Știm!

Dora: Și dacă nu știm, învățăm acum! (încrucișează brațele și se pregătesc să ducă paharele la gură)

Tuți (intră ca o furtună): Stați! A venit, tu!

Dora: Cine?

Tuți: Profesorul de franceză. Am fost la gară!

Carmen: Și l-ai văzut?

Tuți: Da! *Avec mes yeux!* Cuăștia!

Dora: și cum e, tu?

Tuți: Esbulifantasgomagic! E înalt, brun, are ochii verzi și vorbește cu „r”.

ACTUL II

(Clasa de curs)

Dan: Cu aceasta, cursul nostru de literatură franceză, pe anul acesta, s-a terminat. În cele câteva minute care ne-au mai rămas de stat împreună, înainte de a ne despărți pentru totdeauna, o să-mi permit să vă spun câteva cuvinte, nu ca de la profesor la elev, ci ca de la prieten la prieten. Dumneavoastră terminați azi liceul. În ce privește cursul de limba franceză, am plăcerea să vă anunț că nu avem nici o corigență. Astăzi, așadar, ne despărțim, drumurile noastre se despart. Eu voi rămâne mai departe, aici, la această catedră, așteptând alte rânduri de eleve în băncile goale. Dumneavoastră veți porni mai departe către alte bănci, din care veți asculta – sunt sigur, cu aceeași bunăvoință – alți profesori, în facultățile pe care le veți alege. Firește, studenția este tot o viață școlărească, guvernată însă de alte

legi, nu ale regulamentelor, ci ale vârstei dumneavoastră. Școala, școala adevărată, cu dramele și bucuriile ei, școala pitorească a amintirilor de mai târziu se termină însă o dată cu liceul.

Tuți: Toate le știe, tu! Esbulifantasgomagic!

Dan: O dată cu bacalaureatul se termină definitiv copilăria și începe, oficial, adolescența. Elevele de azi, se transformă – până mâine – în studente. Fetele... în domnișoare. Toate libertățile își deschid brațele, până acum încătușate. Vacanța aceasta dintre bacalaureat și universitate – dintre copilărie și adolescență – este cea mai frumoasă dintre toate. Această vacanță vă așteaptă acum cu farmecul și parfumul ei unic. O simt și o simțiți peste tot. În legănarea bărcilor care vă așteaptă la debarcader. În freamătul boschetelor din parcuri, care și-au rezervat bobocii cei mai frumoși pentru dumneavoastră. În liniștea majestuasă a potecilor de munte care duc la cabanele tinereții cu șindriile muiate în cer, în dogoarea plajilor de soare mărunț, în agitația ștrandurilor rumenite de sănătate și... peste tot unde viața iubește tinerețea și tinerețea viața. Eu, profesorul dumneavoastră de franceză, vă doresc această vacanță cât mai frumoasă, cât mai bogată în daruri pentru suflet și pentru minte și vă urez pentru viața care începe o dată cu această vacanță, toate bucuriile pământului. Cu aceasta, ultima noastră lecție s-a terminat. Dacă vreuna dintre dumneavoastră are de pus vreo întrebare sau de cerut vreo lămurire, sunt la dispoziție... până va suna clopoțelul.

Tuți: Splendid a vorbit, tu. Mihail Kogălniceanu a fost un rahat față de el.

Eleonora: Domnule profesor...

Dan: Da, domnișoară.

Eleonora: Aș vrea să vă rog, dacă nu vă supărați, să-mi dați un autograf pe această fotografie. (scoate o fotografie din caiet)

Dan: Un autograf? Cred că asta nu e în legătură cu limba și literatura franceză.

Tuți: Ba da... că puteți să i-l scrieți pe franțuzește. Îi traducem noi ce înseamnă.

Eleonora: O mică amintire, domnule profesor. Am și de la Florin Piersic, când a fost în turneu...

Dan: A cui e fotografia asta?

Eleonora: A dumneavoastră!

Dan: A mea? Și, dacă nu sunt indiscret, de unde o ai, domnișoară?

Eleonora: De la Foto-Central... unde aveți și una în vitrină.

Dan: Și ai cumpărat-o, domnișoară?

Eleonora: Mi-am procurat-o.

Tuți: A furgăsit-o, domnule profesor!

Eleonora: Nu! S-a încurcat cu ale mele, din greșeală, când m-am dus să mi le scot și n-am mai dat-o îndărăt.

Dan: De ce? (scrie pe fotografie)

Eleonora: Așa!...

Dan: Păi ai uitat, domnișoară Mihăilescu, cele zece porunci ale decalogului?

Tuți: A lipsit la ora de religie, domnule profesor.

Eleonora: Muțumesc! (revine în bancă cu poza)

Tuți: Ce ți-a scris, tu?

Eleonora: Mă privește! Domule profesor, aș vrea să vă întreb unde se găsește cartea dumneavoastră „*Între clasicism și romantism*” apărută la editura „Cartea Românească” acum cinci ani?

Dan: Nicăieri, domnișoară! Se pare că ediția a fost epuizată. De-altminteri, cartea a apărut într-un număr foarte redus de exemplare.

Eleonora: Îmi pare rău. Aș fi vrut foarte mult să o citesc...

Dora: Păi sigur! Tocitoarea! Vrea s-o citească

Dan: Fiindcă o elevă atât de distinsă ca dumneata ține s-o citească, o să-ți ofer eu un exemplar, domnișoară.

Eleonora: Oh! Vă mulțumesc, domnule profesor. Atunci vin eu acasă la dumneavoastră să-l iau. Numai să-mi spuneți când și la ce oră?

Dan: Nu e nevoie să te deranjezi, domnișoară. Măine ți-o aduc eu la școală și o las la portar.

Eleonora: Vă mulțumesc foarte mult, domnule profesor.

Tuți: Domnule profesor! În numele colegelor mele Poenaru Dora, Ghioculescu Carmen și al meu, vă rog să-mi dați voie să vă ofer această mică amintire. (îi oferă un pachetel înfășurat în foiță fină și cu panglică bleu)

Dan: Mulțumesc foarte mult, domnișoară, și dumitale și colegelor dumitale și mărturisesc că îmi vine tot atât de greu și să primesc și să refuz.

Tuți: Uitați-vă mai întâi ce e! Și acuma, că s-a terminat anul și ne-ați spus că la dumneavoastră am trecut clasa nu mai poate să bănuiască nimeni că vă dăm mită.

Dan (amuzat): M-ai convins, domnișoară Panait. O, ce portvizit frumos... și în motive nașionale...

Tuți: Și e brodat de mâna noastră. O lună ne-am chinuit la el...

Dora: Cu panglică bleu. Să nu vă deocheați! (fetele râd)

Dan: Păi văd că aici scrie „*Gallerie Lafayette*”.

Tuți: Ce are a face? Țsta e un pseudonim al nostru pentru lucrurile lucrate de mână...

Dan: Atunci nu-mi rămâne decât să vă mulțumesc.

Tuți: Pentru puțin...

Dan: La revedere, domnișoarelor... și vacanță frumoasă. (pleacă. Eleonora îi trimite o bezea)

Eleonora: Au!

Carmen: Ce e, tu?

Eleonora: Mi s-a agățat o unghie...

Tuți: De bezeaua pe care i-ai trimis-o!

Carmen: Ce ți-a scris, tu, pe autograf?

Eleonora: Nu pot să v-arăt! E secret!

Carmen: Ți-a scris ceva secret?

Eleonora: Da! Chiar scrie să nu arăt la nimeni... să rămână numai între noi...

Tuți: Se grozăvește, tu! (îi fură poza)

Eleonora: Panait, dacă citești, să știi că te reclam!

Tuți: De-aia nu mai pot! O să mă dea afară din vacanță!

Eleonora: Să nu citești, că nu mai vorbesc cu tine.

Tuți (citește): „Fostei mele eleve Eleonora Mihăilescu, un autograf la plecare, în amintirea verbului *aller*, asupra căruia niciodată n-am fost de acord la subjonctivul prezent”. Te-a ars, tu!

Eleonora: Fiindcă voi nu știți să citiți printre rânduri. Asta e o metaforă!

(Junona, care a stat tot timpul deoparte, începe să-și șteargă buzele de ruj)

Tuți: Apropo! Ștergerea pliscurilor... că ne vede „Ciocănitorea” și e în stare să ne facă figura acum, la urmă...(fetele se șterg)

Eleonora: Îmi pare rău, tu, că nu l-am întrebat dacă rămâne în vacanță aici sau pleacă undeva...

Dora: Probabil că pleacă la băi... la mare...

Carmen: Trebuie să fie splendid în costum de baie. Ars de soare!

Eleonora: Dac-aș ști sigur, m-aș duce și eu la mare... că mi-a recomandat doctorul ultrascurte.

Tuți: Cât ești de lungă, cred și eu...(cât ești de slabă...)

Dora: Eu am impresia că-i place mai mult la munte. N-ați văzut cu câtă pasiune vorbea totdeauna de munți. Dacă s-o duce undeva, cu siguranță că la munte se duce.

Eleonora: Și mie mi-a recomandat doctorul aer de munte...

Tuți: Ce-ți mai trebuie munte? Nu te ai pe tine la domiciliu? (ești și așa destul de aeriană).

Junona: Nu vă mai bateți capul atâta, că nu pleacă nicăieri.

Dora: De unde știi tu?

Junona: Ce importanță are de unde știu? Principalul e că rămâne aici în vacanță. Are interese!

Carmen: Ți-a spus el?

Junona: Știu precis!

Dora: Dacă știi precis, înseamnă că ți-a spus el.

Tuți: Da, că el n-are altă treabă decât să-i spuie ei ce are de gând să facă.

Junona: În orice caz, cu mine a stat de vorbă și în afară de școală.

Carmen: Mersi! De politete. Că era invitat la unchiul tău la serată și n-avea încotro.

Junona: De politețe nu era obligat să danseze tot timpul cu mine.

Tuți: Ai dansat tu cu el?

Junona: Te cred! Și are niște mușchi!!!

Dora: Când ești invitat la o serată ești dator să dansezi cu toată lumea.

Junona: Dar nu câte patru dansuri la rând. Și să îți alegi și melodiile cele mai lungi.

Tuți: Minți! În seara în care a fost invitat la unchiul tău la petrecere, cu tine a dansat un singur tango, și ăla tocmai când era pe sfârșite.

Junona: Ai fost tu acolo să vezi?

Tuți: Nu! Dar am oamenii mei. Știu tot ce s-a petrecut în seara aceea. Nici nu te-a băgat în seamă.

Junona: Pe mine? Ai vrea tu!

Dora: Ești o lăudăroasă!

Carmen: Așa ai mințit și atunci când ai spus că ți-a cumpărat pricomigdale de la cofetărie. Am fost și am întrebat, și-n ziua aia nici nu făcuse pricomigdale.

Tuți: Și, dacă vrei să știi, la bal la unchiu-tău nici n-ar fi dansat deloc cu tine dacă nu l-ar fi obligat viespea aia de tanti-ta (mătușă-ta).

Dora: Sigur... și bietul băiat ce era să facă?

Carmen: S-a prefăcut că dansează cu tine, ca să scape de gura lui tanti-ta!

Junona: Și când mă strângea în brațe, tot de gura lui tanti mă strângea?

Dora: Te-a strâns în brațe el pe tine?

Junona: Și când mi-a șoptit la ureche ceea ce mi-a șoptit...

Carmen: Auzi că i-a șoptit la ureche. Ei, ei!

Tuți: Sunteți martore, fetelor, că Popescu Junona – zisă și Napoleon Tănase-a afirmat în public că domnul profesor Balint i-a șoptit porcării la ureche în timpul dansului.

Junona: N-am spus că mi-a șoptit porcării!

Tuți: Dar ce poți să șoptești la ureche în timpul dansului?

Carmen: Porcării!

Dora: Ați fost martore!

Junona: Ei, și dacă sunt martore, ce? Mie nu mi-e frică de nimic. Știu eu ce știu!

Tuți: Te rog să precizezi ce știi!

Junona: Dar nu vreau să precizez. Cine ești tu să-mi dai mie ordine?

Dora: Te somez să precizezi ce-ai înțeles prin „știi” tu ce știi!?

Carmen: Napoleon Tănase!

Junona: Carmen Seculare!

Dora: Strâmbol!

Junona: Câno!

Eleonora: Nu vă mai certați, că se strică vremea... uite că s-a și înnorat.

Junona: Da' prăjina asta de rufe (sclifosita asta amețită) ce se amestecă în vorbă?

Eleonora: Vezi, c-acum te întind de nu te vezi!

Junona: Ați sărit cu toate pe mine fiindcă sunteți geloase!

Tuți: Noi geloase pe ea? Regarde la type!

Junona: Și, dacă vrei să știți, a doua zi după serata de la unchiul meu m-am întâlnit cu el în oraș. Sâc!

Tuți: Jură!

Junona: Crezi că nu jur?

Dora: Asta e și sperjură, tu. Crede că dacă are tat-su 2 lei acolo toată lumea se prăpădește după ea.

Carmen: Toată viața mi-a fost urât cu parveniții.

Junona: În orice caz, eu nu sunt copil de servitoare.

Dora: Cine e servitoare?

Tuți: Eu, tu! La mine se dă. Fiindcă m-a crescut mama Lina, spălătoreasa.

Junona: Și nu știe nimenea a cui ești! Când n-ai părinți este ușor să te legi de-ai altora.

Dora: Eu m-am legat de părinții tăi, nu ea.

Tuți: Las-o în pace, tu. Copiii fără părinți ca mine sunt ai lui Dumnezeu. Și cred că tata este – în cazul ăsta – ceva mai de familie decât al ei.

Junona: Bastardo!

Carmen: Ce-ai zis? Na! (îi dă o palmă)

Junona: Ce dai în mine, fă? Ați sărit cu toate pe mine să mă bateți? Las' că vă arăt eu acuma, săraciilor! (iese)

Dora: S-a dus să reclame la cancelarie.

Carmen: Ei și? N-are decât!

Tuți: Mersi, tu că te-ai bătut pentru mine. Dar nu trebuia să dai în ea. Bătaia e un argument inferior.

Carmen: Nu vezi ce obraznică e?

Tuți: În definitiv, mi-a zis ce sunt.

Dora: Dacă ne reclamă la cancelarie, ce facem, tu?

Eleonora: Îi fac eu niște ondulații permanente, s-o țină toată viața!

Dora: Numai de n-ar spune ceva de el!

Carmen: Astea-s numai intrigile lui Anibal și Heruvim. Ei o montează mereu în contra noastră.

D-ra Cosâmbăcescu (intră urmată de Junona): Stați jos! Ce s-a întâmplat aici?

Junona: M-a bătut Ghioculescu, domnișoară Cosâmbăcescu!

D-ra Cosâmbăcescu: Ghioculescu! Pentru ci ai dat în Popescu?

Tuți (se ridică): N-a dat Ghioculescu în Popescu, domnișoară. Eu am dat, că mie mi-a zis.

D-ra Cosâmbăcescu: Ce?

Junona: Nu i-am zis nimic, domnișoară.

Dora: A făcut-o bastardă!

D-ra Cosâmbăcescu: Nu te-am întrebat pe dumneata! Popescu! De ce ai făcut-o bastardă pe Panait?

Junona: N-am făcut-o, minte!

Fetele: Ba a făcut-o!

Junona: Nu e adevărat. Sunt unite toate contra mea.

D-ra Cosâmbăcescu: Dar ce aveți de împărțit împreună? Ce-au toate colegele cu dumneata?

Junona: Știu eu ce au? Mă urăsc... din cauza...

D-ra Cosâmbăcescu: Din ce cauză? Haide, Popescu că n-am timp de pierdut cu toate fleacurile! Spune, din ce cauză?

Junona: Din cauza domnului profesor de franceză.

D-ra Cosâmbăcescu: Ce vorbă e asta? Ce amestec are domnul profesor Balint în certurile dintre voi?

Junona: Au necaz pe mine fiindcă domnul profesor Balint mă cunoaște din familie.

D-ra Cosâmbăcescu: Din care familie te cunoaște?

Junona: A fost la o serată pe care a dat-o unchiul meu acum o lună, în casa lui, și...

D-ra Cosâmbăcescu: Și ce? Spune fetițo! Nu te mai poticni la fiecare vorbă!

Junona: Și în seara aceea am dansat puțin împreună... am vorbit... și...

Tuți: Să spună și despre ureche, domnișoara dirigintă, dacă-i dă mâna. Trompa lui Eustache!

D-ra Cosâmbăcescu: Ce ureche? Care trompă?

Tuți: Aia la care i-a șoptit diferite chestiuni... după cum pretinde ea. Dar nici nu am crezut-o și nici nu i-am dat voie să spună astfel de lucruri pe seama domnului profesor Balint, care este cel mai drăguț și mai bun și mai...

D-ra Cosâmbăcescu: Nu ți-am cerut opinia dumitale despre domnul profesor de franceză.

Tuți: Mă scuzați.

D-ra Cosâmbăcescu: Ce zici că ți-a spus la ureche domnul profesor de franceză?

Junona: Că s-a uitat la notele mele din catalog și sunt căzută la trei materii.

D-ra Cosâmbăcescu: Și altceva nimic?

Dora: A spus că i-a dat întâlnire în oraș.

Junona: Minte!

Dora: Să spună toată clasa dacă mint!

Fetele: A spus!

D-ra Cosâmbăcescu: Ai spus sau n-ai spus?

Junona: Nu-mi aduc aminte.

Carmen: Și a spus că i-a cumpărat și pricomigdale. Ori știu precis că în ziua aceea nici n-au avut pricomigdale la cofetărie.

D-ra Cosâmbăcescu: De unde știi dumneata așa de precis, Ghioculescu?

Carmen: Am vrut să cumpăr și eu și nu am găsit.

D-ra Cosâmbăcescu: Va să zică, dumneavoastră în sălile de clasă asta discutați? În loc să vă ocupați de examenul de bacalaureat, care bate la ușă, și să vă îndreptați notele la materiile unde sunteți slabe, vă pierdeți vremea cu chestiuni care nu cadrează nici cu prestigiul acestei școli, nici cu calitatea dumneavoastră de eleve. Dacă vă închipuiți că, anul școlar fiind pe sfârșite, nu mai trebuie să aveți nici un respect față de această instituție și de profesorii ei, vă înșelați! Sunteți încă eleve și sunt destule sancțiuni pentru dumneavoastră. Voi reclama cazul direcțiunii!

Tuți: Și asta e moartă după el. De când i-a mutat substitutul. Ai văzut ce ai făcut, Napoleon Tănase!?

Dora: Napoleon Tănase!

Toate: Napoleon Tănase!

Corlătescu (intră, fetele se ridică): Stați jos! Bun! Astăzi fiind ultima oră pe care programul școlar ne-o mai acordă pentru anul acesta, să profităm de ea studiind unul dintre cele mai interesante crustacee, și anume, racul. Racul, domnilor, este caracteristic prin vârful capului său triunghiular, prin ultimul inel al toracelui, care este mobil, și prin foarfecele sale puternice, care constituie prima sa pereche de picioare. Unde ați pus creta? (caută pe catedră și găsește portvizitul uitat de Dan)

Tuți: E pe catedră, domnule profesor.

Corlătescu: Ce e asta? (umblă în portvizit, citește bilețelul) „O mică amintire din partea elevelor Poenaru Dora, Ghioculescu Carmen și Panait Elisabeta. Să-l purtați sănătos.” Vă mulțumesc, domnișoarelor, pentru delicata dumneavoastră atenție. Și acum să trecem mai departe. Racul trece, în vârsta sa cea mai fragedă, printr-o serie de metamorfoze...

Dan (intră, fetele se ridică surprinse): Mă iertați că vă deranjez, domnule profesor. Nu știam că ați intrat la oră.

Corlătescu: Noi, profesorii de modă veche, intrăm la oră imediat ce se sună. Ce dorești, colega?

Dan: Credeam că am uitat aici, pe catedră, un portvizit, pe care l-am primit adineaori de la domnișoarele...

Corlătescu: Te pomenești c-o fi la fel cu ăsta al meu?

Dan: Exact!

Corlătescu: Și eu, care credeam că elevele mi-au oferit unul numai mie. Probabil că l-ați uitat în altă parte.

Dan: Probabil. Și mi-ar părea foarte rău să-l fi pierdut. Era o amintire frumoasă. Vă salut, și încă o dată, mă iertați că v-am întrerupt. (iese)

Corlătescu: Stați jos. Domnilor, racul...

ACTUL III

(camera mare din casa Linei, spălătoreasa)

Heruvim: Ce să mai recapitulăm, că știm! Numai să vină!

Tuți: Cine, Dan?

Heruvim: Păi sigur.

Anibal: Auzi, domnule, ce să le dea prin gând!? Să ceară casa de la mama Lina și să-l invite pe Balint ca la ele acasă!

Heruvim: Amenințându-l că dacă nu vine se sinucid amândouă și lasă scris că din cauza lui.

Tuți: Asta nu e chiar atât de grav, tu, că e „ducere cu zăhărelul”! Dar să se ascundă ele de mine, să mă trădeze pe mine, cea mai bună prietenă a lor, e de necrezut! E nemaipomenit! Se cutremură carnea pe mine ca piftia când mă gândesc. Uite!

Anibal: Dar lui Balint când i-au trimis biletul?

Tuți: Ieri la prânz. Am mituit „poștașul” și am citit biletul.

Anibal: Auzi, domnule, ce să le dea prin gând!

Heruvim: Asta ai mai spus-o odată.

Tuți: Nu e nimic... omul la supărare... Și unde și-au găsit, tu, să-și dea rendez-vous? În casa mea? Fiindcă – în fond – e ca și casa mea. Ce cinism, tu!

Anibal: Și numai tu ești de vină c-am ajuns aici!

Tuți: Eu? De ce?

Heruvim: Fiindcă tu le-ai băgat în cap pe profesorul de franceză.

Anibal: Așa este! Și te-ai unit cu ele împotriva noastră.

Heruvim: Ai distrus „Primăvara”!

Tuți: Eu, care am creat-o?

Anibal: Tu! Cine le bătea mereu la cap despre el?

Heruvim: Tu! Cine-a scos vorbe că noi suntem copii?

Anibal: Tu! Și portvizitul? Cine a avut ideea să i-l faceți cadou?

Heruvim: Tu!

Anibal: Păi vezi?

Heruvim: Bine-mi pare acuma că te-au trădat și pe tine.

Anibal: Și încă ce trădare...

Tuți: Esbulifantasgomagică!

Heruvim: Vorba e cum îl pedepsim pe „Barbă Albastră”? Pe „domnul Balint”!

Tuți: Dar de ce să-l pedepsiți pe el?

Anibal: Pentru că ne-a zdrobit fericirea.

Heruvim: Uite în ce hal am slăbit!

Tuți: Tu?

Heruvim: Nu eu! El! Dar noi suntem așa de prieteni, că, dacă slăbește el, eu scad în greutate.

Anibal: Domnul ăsta trebuie pedepsit. Și încă aspru! Să simtă! De altminteri, de-aia ne-am și împăcat cu tine, și suntem aici. Este, Îngere?

Heruvim: Bazat!

Tuți: Dar n-aveți nici un motiv să vă răzbunați pe el. Ce e el de vină dacă-l plac fetele? Eu sunt singura din toată clasa care n-am fost amorezată de Balint. Eu am omul meu care mă adoră. Care suferă pentru mine. Și pe care îl chinuiesc cum vreau eu. La discreție!

Anibal: Vin!

Heruvim: Cu un milion de pachete în plase!

Tuți: Repede în pod! Au și sticle cu vin, tu. Haideți! Că sunt și băute!

Heruvim: O, zei! Ce-o să mai râd de ei!

Anibal: Lasă-ți poeziile, că m-apucă nebuniile!

(ies toți trei, intră Dora și Carmen)

Dora: Tu! Mi-e frică să nu ne fi urmărit diriga. Ne-a văzut așa, cu pachete, cu sticle! Îmbrăcate în rochii de seară.

Carmen: Ce ghinion să ne întâlnim tocmai cu ea!

Dora: Acuma, ce-o fi, o fi, tu!

Carmen: O viață are omul!... și „plină de-accidenturi”.

Dora: Hai să aranjăm masa. Scoate pahare, farfurii...

Carmen: Uite, asta e bună pentru pricomigdale.

Dora: Pasiunea lui!

Carmen: Tu crezi că ne-ajung cinci?

Dora: Sigur! El, tre, și noi, câte una. Salamul pe ce-l punem?

Carmen: Uite, pe-asta.

Dora: Asta e de pește, tu.

Carmen: De unde știi?

Dora: Nu vezi că e un pește pictat pe ea?

Carmen: Atunci asta trebuie să fie pentru ovăz, că are un cap de cal pictat pe fund.

Carmen: Ce servim mai întâi, tu? Țuica cu măslinile?

Dora: Cum o să-i dai țuică la început? Țuica la urmă! Ca desert! Dăm întâi pralinele cu apă rece, pe urmă, pișcoturile cu vin, și la urmă, țuica cu salam și cu măslinile.

Carmen: Și pricomigdalele?

Dora: Între praline și pișcoturi!

Carmen: Am uitat să luăm pâine, tu!

Dora: Și n-avem cu ce da aperitivul la țuică. Trebuie să facem rost de pâine.

Carmen: Stai, tu! Am o idee. Dăm pricomigdalele cu vinul, și pișcoturile le dăm la țuică, cu salamul și măslinile, în loc de pâine. E și mai șic!

Dora: Nu se poate, tu. Trebuie să mai fie vreo bucată de pâine.

Carmen: Ia uite, tu! Ce-o fi asta?

Dora: Masă de spiritism!

Carmen: N-am văzut niciodată până acum. Și cum funcționează?

Dora: Uite, spiritul intră aicea, în paharul ăsta și pe urmă începe să se miște pe litere. Și prin litere vorbește. Mama Lina a fost celebră în materie de spiritism. (se aude o bubuitură în pod) Ai auzit?

Carmen: Da, tu! Ce-o fi asta?

Dora: Vreo pisică în pod...

Carmen: Să nu fie vreun spirit, tu! (se lovește de masa de spiritism și țipă)

Dora: Nu fi proastă! Spiritele nu vin dacă nu le chemi! (altă bubuitură)

Carmen: Nu e pisică, tu! Că bubuie, nu miorlăie!

Dora: O fi câine?

Carmen: Câine în pod? Ar lătra! Zău, tu, mie mi-e frică!

Dora: N-are de ce să-ți fie frică! E vânt, tu!

Carmen: Da, dar îmi face rău masa asta când o văd!

Dora: Hai s-o acoperim cu fața de masă și să mutăm tratația pe ea.

Carmen: Da, da! Mai bine. Literale alea albe parcă sunt niște dinți de „craniu mort”.

Dora: Ia tu paharul, să pun fața de masă.

Carmen: Ia-l tu și pun eu fața de masă.

Dora: Nu fi proastă, tu. Ce poate să fie? Un pahar ca toate paharele.

Carmen: Tocmai d-aia... ia-l tu...

Dora: Păi sigur că-l iau. Ce, crezi că mi-e frică? (ia paharul, în aceeași clipă se aude o nouă bubuitură în pod. Fetele țipă și scapă paharul din mână)

Carmen: Tu!?

Dora: Ce e?

Carmen: Ia uită-te!... (gest spre fereastră)

Dora: Ce e frate?

Carmen: Acum nu mai e vânt!

Dora: Ești caraghioasă. Te sperii de toate fleacurile și mă impresionezi și pe mine. Haide să punem masa. (ca să-și facă curaj începe să cânte)

Carmen (cântă și ea și o ajută să pună masa): Țuica ar trebui pusă la rece!

Dora: Pune-mi-o pe spate, că sunt gheață toată, frigider (congelator). Dă-mi o țigară. Hai să ne aranjăm puțin. (încep să se fardeze). Ia vezi, tu, mi-am dat prea mult roșu?

Carmen: Ți-ai pus în partea aia mai mult.

Dora: Unde? A, da. (se uită în oglindă și se șterge)

Carmen: Tu cum ți le faci?

Dora: Ce?

Carmen: Buzele?

Dora: Greta Garbo!

Carmen: Atunci eu mi la fac Marlene Dietrich (Angelina Jolie). Ce-ar fi, tu, să nu vină?

Dora: Cum să nu vină? Când i-am scris că ne sinucidem și-l facem de râs?

Carmen: Și ce-o să vorbim, tu, cu el?

Dora: Ce să vorbim? Conversație, ce vrei să vorbim?

Carmen: Eu n-am nici o idee!

Dora: Noi femeile nici n-avem nevoie de idei. Mai rău ne încurcă.

Carmen: Oricum, deși la sorți a ieșit ca să rămân eu întâi singură cu el, îți cedez locul.

Dora: Mă rog...

Carmen: Și ce-o să-i spui?

Dora: O să văd mai întâi ce zice el!

Carmen: Și dacă, Doamne ferește, mă preferă pe mine, n-o să mă urăști, nu e așa?

Dora: Convenția e sfântă!

Carmen: Îmi pare rău de Tuți. Prea am trădat-o rău, tu!

Dora: De ce? Ea ne spune ce face cu iubitul ei?

Carmen: Și „băieții”?

Dora: Ce-i amesteci pe ei în lucruri de-astea serioase? Ei sunt niște copii. Puști! Liceeni, tu!

Carmen: I-auzi, iarăși! O fi cineva prin pod.

Dora: Du-te de vezi

Carmen: Ce? Mai bine mă sinucid decât să mor de frică.

Dora: A propos de sinucidere. Cinci și zece!

Carmen: La cât ai spus că ne sinucidem dacă nu vine?

Dora: La cinci și jumătate.

Carmen: E! Mai avem douăzeci de minute, și pe urmă, renunțăm.

Dora: Sunt sigură că vine! N-am adus apă. Mă duc să cumpăr.

Carmen: Merg și eu cu tine. Nu stau aici nici să mă tai.

Dora: Da' fricoasă mai ești, tu. Hai!

(ies, Dora cu o pungă goală în mână. Intră cei trei deghizați Tuți într-un domino roșu, băieții în pelerine cu glugile ridicate, toți au măști pe față)

Anibal: Le-ați auzit? Puști! Liceeni!

Tuți: Și ia uite, tu, ce de mai bunătați au adus!

Heruvim: N-atingeți câte o măslină?

Tuți: Nu! Eu o să iau o pricomigdală! Pasiunea lui!

Anibal: A cui?

Tuți: A iubitului meu! Arhitectul!

Heruvim: Da' ce halat ai...

Tuți: Nu e halat, tu. E rochia lui Moș Crăciun cu care se îmbracă domnișoara Cosâmbăcescu la școală, șparle de la garderobă.

Heruvim: Pișcot cu salam merge?

Anibal: Eu aș bea un gât de vin!

Heruvim: Ia mâncați, fraților. Măslina cu praline în loc de pâine. Parcă e friptură de pasăre. Iepure toată ziua.

Tuți: Gustă tu pricomidă cu salam, să vezi bunătate! Esbulifantasgomagică! Vin! Atenție! Momentul solemn se apropie. Fiecare știe ce are de făcut.

(ies. Intră Dora și Carmen care cară apa)

Carmen: Dar grea e, tu!

Dora: La ducere am dus-o eu. La întoarcere, tu. Frățește.

Carmen: Tu!

Dora: Ce?

Carmen: Tu! Câte pricomigdale am cumpărat noi?

Dora: Cinci.

Carmen: Au dispărut două...

Dora: Nu se poate...

Carmen: Tu! Sunt spirite în casă. Hiiii! Vinul! E sticla desfăcută. (se aude un zgomot, un lighean trântit pe jos)

Dora: Tu! Mi-e frică! (se aude cântând cocoșește)

Carmen: Mor! Tu! (băieții cântă „Marseilleza” cu voci schimbate)

Dora: Cântă franțuzește. Trebuie să fie Napoleon cu Sfânta Elena...

Carmen (care o aude pe Tuți cântând pițigăiat „Ca un glob de aur”): Nu! E Mihai Viteazul! Cântă „Ca un glob de aur”!

Dora: Hai să fugim! (băieții latră, Tuți miaună)

Carmen: Inchiziția, tu! Înger, îngerășul meu, roagă-te lui Dumnezeu! (apar cei trei mascați, fetele aproape că leșină, ei le leagă la ochi și cu mâinile la spate și le duc în pod)

Anibal (cu voce schimbată): Fiți fără teamă... spiritele nu vă vor face nici un rău!

Tuți (cu voce foarte subțire): Vreți puțină apă?

Heruvim: Nu se dă nici o consumație până nu se termină judecata.

Tuți: Urmați-mă, fecioare rătăcite. (ies spre pod, revin cei trei)

Anibal: Asta zic și eu farsă!

Tuți: Esbulifantasgomagică! Haide, duceți-vă repede la datorie. Eu îl aștept de domnul Balint.

Anibal: Va să zică, noi ne întoarcem direct aici

Tuți: Cel mult peste o jumătate de oră... că-nnebunesc prizonierele în cămară.

Heruvim: E în regulă. (râde)

Anibal: De ce râzi?

Heruvim: Mă gândesc la cât de idiot poate să fie omul când este.

Anibal: Hai! (ies)

Tuți (rămasă singură face puțină ordine, începe să se rujeze și să se pudreze): Să mi le fac... Alida Vali! (se aude o bătaie în ușă, care se și deschide, Tuți strânge în grabă ustensilele)

Dan: Bună ziua, domnișoară Panait!...

Tuți: Să trăiți, domnule profesor. Am onoarea!

Dan: Aicea stă domnișoara Poenaru?

Tuți: Da. Pofțiți!

Dan: Și domnișoara Ghioculescu tot aicea stă?

Tuți: Da. Luați loc, vă rog!

Dan: Muțumesc.

Tuți: Trebuie să vină și ele numaidecât .

Dan: Nu sunt acasă?

Tuți: Nu! Sunt duse la o „vedere”.

Dan: La o „vedere”?

Tuți: Da... n-am văzut fete mai ahtiate după măritiş ca astea două. Nu visează decât să se mărite. Cu unul cu bani, că sunt și materialiste.

Dan: Mie îmi scriseseră că vor să se sinucidă.

Tuți: Da? Așa v-au scris?

Dan: Da.

Tuți: Bancuri! (pauză) Nu doriți o țuică?

Dan: Mulțumesc, domnișoară. Nu!

Tuți: Nu vă place?

Dan: Ba da. Însă după-amiaza, niciodată.

Tuți: Atunci să vă servesc cu o pricomidă.

Dan: Nu te deranja, te rog.

Tuți: Nu mă deranjez deloc. Sunt pregătite de un ceas. Și, pe urmă, știu că pricomidele sunt pasiunea dumneavoastră. Pricomidele și romantismul francez.

Dan: În ce privește romantismul francez, nu zic nu. Dar pricomigdalele nu pot să le sufăr.

Tuți: Zexe!

Dan: Serios!

Tuți: Mi-a spus mie cineva că muriți după ele...

Dan: Cine?

Tuți: Cineva... un flirt de-al dumneavoastră.

Dan: Un flirt de-al meu?

Tuți: Da, da' nu mai faceți pe discretul, că știu tot. Eu sunt ochii și urechile lumii.

Dan: Regret, domnișoară, dar de data asta nu ești bine informată.

Tuți: Să dea Dumnezeu, dar nu cred!

Dan: Dar despre cine este vorba?

Tuți: Sunteți curios?

Dan: Firește!

Tuți: Despre o colegă de-a mea!

Dan: O colegă de-a dumitale? E o glumă, domnișoară. Nu mi-am îngăduit niciodată să consider pe elevele mele altceva decât ceea ce sunt.

Tuți: Adică niște femei mai mici.

Dan: Adică niște eleve mai mari! De altminteri, faptul că mă găsesc în clipa asta aici este cea mai bună dovadă. Am primit o scrisoare, foarte ciudată, din partea colegelor dumitale Poenaru Dora și Ghioculescu Carmen...

Tuți: Știu... v-au scris că dacă nu veniți, se sinucid...

Dan: Te rog să fii convinsă că nici o clipă nu m-am gândit să cred așa ceva. Și totuși, am găsit de cuviință să vin, pentru a sta de vorbă cu ele și a le atrage atenția în mod amical și pe cale particulară că „nu gust deloc asemenea intimități particulare”.

Tuți: Păcat că e cămara așa de departe și nu se aude.

Dan: Să se audă la cămară? Ce anume?

Tuți: Nimic. E o cugetare de-a mea.

Dan: Ești foarte misterioasă, domnișoară Panait...

Tuți: Găsiți?

Dan: Am impresia că ai un secret pe care ți-e teamă să nu-l descopăr.

Tuți: Eu n-am nici un secret. În mine se citește ca într-o carte deschisă. Cu o singură condiție. Să fii știutor de carte.

Dan: În cazul ăsta, trebuie să constat, cu regret, că sunt analfabet. Nu-nțeleg nimic.

Tuți: Apropos de ce?

Dan: Apropos de întâmplarea asta care, mărturisesc, începe să mă amuze. Primesc o scrisoare „mortală” de la două dintre cele mai drăguțe eleve ale mele...

Tuți: Drăguțe? Da’ de unde? Le avantajează hainele de școală. Să le vedeți în rochii... parcă sunt paparude.

Dan: Mă rog. Până la părerea contrarie, rămân la părerea mea.

Tuți: Bine că e cămara departe și nu se aude.

Dan: Ai mai spus cugetarea asta odată.

Tuți: Asta e soarta cugetărilor. Dar parcă spuneți ceva și v-am întrerupt.

Dan: Da. Spuneam că întâmplarea asta a început să mă amuze. Răspund apelului disperat al domnișoarelor, și în loc de două muribunde, găsesc o fată plină de viață, care îmi oferă țuică la cinci după amiază.

Tuți: Este și praline. Sunt... pardon...la bouche m-a pris par devant.

Dan: Poftim!

Tuți: M-a luat gura pe dinainte.

Dan: Mi se pare că la orele mele nu prea ai fost atentă, domnișoară Panait.

Tuți: Din contră. Dar, ca să fiu sinceră, nu eram atentă la ce spuneți...

Dan: Dar la ce?

Tuți: La cum spuneți...

Dan: E același lucru. Nu văd nici o diferență.

Tuți: Și totuși, e una cât toate zilele de mare...

Dan: Care?

Tuți: Nu mă interesa romantismul francez, mă interesa reprezentantul său pe pământ.

Dan: Victor Hugo?

Tuți: Aiurea! Dan Balint!

Dan: Dumneata glumești, domnișoară.

Tuți: De celelalte clase nu știu... dar la clasa noastră pot să jur că toate erau moarte după dumneavoastră.

Dan: Și dumneata?

Tuți: Singura care a rămas indiferentă am fost eu...

Dan: Tocmai dumneata? Ce păcat...

Tuți: Și nu fiindcă nu-mi sunteți foarte simpatic. Dar eu sunt logodită în secret.

Dan: Da?

Tuți: Da! Cu cineva care mă adoră! Și e foarte gelos. Othelo a fost un moft față de el. Dacă, de exemplu, ar ști că stau acum de vorbă cu dumneavoastră, între patru ochi, ne-ar masakra pe amândoi. Și are niște mușchi...

Dan: Vai de mine! Să plec atuncea mai repede...

Tuți: Nu, nu e nevoie... că acum e plecat în străinătate. S-a dus până la Paris, ca să-mi cumpere ceva de ziua mea. Că e din diplomație... ceva foarte mare.

Dan: Felicitările mele. Un diplomat cu mușchi nu se găsește pe toate potecile. Și pe când nunta?

Tuți: El ar vrea și mâine. Eu nu sunt decisă. N-aș vrea să-mi îngrop tinerețile de acum lângă un om atât de în vârstă.

Dan: Dar câți ani are?

Tuți: 21. E și major. Și-apoi, nici nu-l iubesc propriu-zis. E o căsătorie de conveniență.

Dan: Aha! Înțeleg.

Tuți: Vedeți? Eu sunt o fire foarte romantică. Întâi aș vrea să iubesc un om, așa, la o dementă nebună și pe urmă să mă mărit cu el, din dragoste. De-aia am și refuzat toate partidele pe care le-am avut până acum. Că am avut la partide... pe fiecare trimestru câte una, ca tezele, la dumneavoastră.

Dan: De ce spui atâtea minciuni, domnișoară Panait?

Tuți: Eu? Vai, domnule profesor. N-am mințit în viața mea!

Dan: Și asta e o minciună. Ultima, pentru că e ultimul cuvânt care ți-a ieșit din gură.

Tuți: Nu credeți că sunt logodită?

Dan: Nu. Și nu cred nimic din tot ce mi-ai spus. Nu cred decât un singur lucru. Că ai fost singura dintre elevele mele care au rămas indiferente la cursurile mele. E un lucru pe care de altminteri îl remarcasem și eu mai de mult.

Tuți: Vreți să râdeți de mine...

Dan: Nu, domnișoară Panait. Vreau să spun că ești o fată foarte drăguță, foarte amuzantă și foarte ...

Tuți: Și foarte și mai cum?

Dan: Foarte imprudentă. Dumneata trăiești într-un fel de basm continuu. E-adevărat basmele sunt frumoase, cu condiția să crezi în ele. Dumneata însă te prefaci numai. Ți-ai inventat o fericire în care dumneata cea dintâi nu crezi. De altminteri asta este și greșeala capitală a generației voastre. Vreți să depășiți timpul, să-l întreceți la viraje, nu vreți să vă trăiți vârsta anilor. Și e păcat! E așa de frumos la 17 ani. Să ai numai 17 ani.

Tuți: Eu am 18!

Dan: Totuși, e prea devreme ca să te măriți „de conveniență” cu mușchii unui diplomat.

Tuți: Dacă țineți dumneavoastră, eu stric logodna. Dau o telegramă la Paris, și gata.

Dan: Vai de mine! De ce să-i zdrobești inima bietului diplomat?

Tuți: Dar ce, sunt obligată să-l iau cu sila?

Dan: Dar nici așa, să-l lași văduv, prin străinătate. Numai cu mușchii... Gata! Ești drăguță să-mi oferi o pricomigdală?

Tuți: Cu cea mai mare plăcere. Vedeți? Și dumneavoastră mai mințiți câteodată...

Dan: Eu?

Tuți: Spuneați adineauri că nu vă plac.

Dan: E doar un pretext ca să beau un pahar cu apă rece.

Tuți: Mai țineți minte „teoria apei reci”?

Dan: Teoria apei reci?

Tuți: Ne vorbeați despre Lamartine, apoi despre dragostea ideală și, pe urmă, numai despre dragoste. A fost cea mai frumoasă oră de franceză din viața mea. Ați dat cu mâna așa prin păr și pe urmă ați spus așa: „o fată pură în viața unui om e ca un pahar cu apă curată după o noapte de petrecere. Spală inima!”

Dan: Am spus eu așa ceva?

Tuți: Am martoră toată clasa. Și m-ați fixat pe mine când ați spus...

Dan: Poate atunci mi s-a părut că ești cea mai indicată pentru asta. Pentru că pe vremea aceea nu cunoșteam chestia cu mușchii...

Tuți: Ca să fiu sinceră, nici n-are chiar așa mușchi... dar pare, că-și pune vată la haine. Mai doriți o pricomigdală?

Dan: Nu, mulțumesc. De altminteri, văd că prietenele dumitale nu mai vin. Desigur că s-au sinucis în oraș.

Tuți: De ce râdeți de ele?

Dan: Nu râd, domnișoară. Constat. Scrisoarea e clară.

Tuți: Parcă dumneavoastră n-ați înțeles că scrisoarea asta v-au trimis-o așa, de plan...

Dan: Cum?

Tuți: Au vrut să vă vadă între patru ochi, asta e tot.

Dan: Puteau să vină la cancelarie.

Tuți: Nu era vorba de o chestie în legătură cu școala. Voiau să vă întâlnească undeva, în secret.

Dan: Ce să-mi spună?

Tuți: Une declaration d'amour!

Dan: Amândouă, în asociație?

Tuți: Nu! Dora întâi și Carmen pe urmă. C-au tras la sorți care să-nceapă. Și pe urmă dumneavoastră să vă decideți.

Dan: Să decid! Și dac-aș fi decis că-mi plac amândouă?

Tuți: Nu știu! Asta le privește. Și chiar vă plac?

Dan: Ar fi foarte firesc să-mi placă oricare fată drăguță de 18 ani. În definitiv, la 30 de ani, sunt și eu destul de tânăr. Din păcate, însă, asemenea libertăți nu-mi mai sunt permise. Sunt căsătorit.

Tuți: Sunteți însurat?

Dan: De zece ani, domnișoară, și îmi ador soția și copiii.

Tuți: Aveți și copii?

Dan: Patru, să-mi trăiască. Și cu cel pe care îl așteptăm, cinci.

Tuți: Aa!... Doamna e...

Dan: Da. De aia nici nu m-a însoțit la mutarea mea aici.

Tuți: Atunci...

Dan: Atunci, fiindcă dumneata ai fost comisionarul prietenelor dumitale, te rog să fii drăguță să le comunici că, ori de câte ori se vor mai sinucide trebuie să fie și ele de față.

Tuți: Nu e frumos ce ați făcut, domnule profesor.

Dan: Eu? Dar ce am făcut, domnișoară?

Tuți: Trebuia să spuneți de la început că sunteți căsătorit din dragoste și tată de 15 copii...

Dan: Numai cinci. Patru siguri și unul probabil.

Tuți: Cinci, cincisprezece sau cinci sute de copii, tot aia e. Principalul e că-i aveți, că trebuie să-i iubiți și că nu sunteți un om liber.

Dan: Dar sunt un om foarte liber. Dovadă că vin la întâlniri foarte puțin recomandabile pentru un soț și părinte.

Tuți: Da, ca să vă bateți joc de mine.

Dan: De dumneata? Nici nu știam că faci parte din complot.

Tuți: Va să zică știți și chestia cu complotul. V-au spus băieții, gurile alea de cârpă.

Dan: Ce să-mi spună, domnișoară?

Tuți: Da! Lasă, că știți dumneavoastră. Dar acum, dacă sunteți însurat puțin îmi pasă de tot. Da, recunosc, eu am făcut complotul, ca să le învăț minte să nu mai scrie bilete de dragoste – fără știrea mea – oamenilor însurați și cu mii de copii. Să-și vadă de carte și să nu strice casa oamenilor. N-o să mai vorbească cu mine? Ei și? N-o să-mi mai vorbiți nici dumneavoastră, că v-am făcut figura? Nu e nimic! De aia nu mai pot eu! Mă cert și cu tâmpiții ăia care v-au spus tot și mă mărit imediat. Dau o telegramă logodnicului meu la Berlin și intru în diplomatie. Poate ne mută undeva în Orient, că e mai frumos.

Dan: Păi, spuneai că logodnicul dumitale e la Paris!

Tuți: L-a mutat în interes de serviciu, și gata! Ce vă privește pe dumneavoastră?

Dan: Ai dreptate. Îmi dai voie să mă retrag.

Tuți: Domnule profesor...

Dan: Da, domnișoară...

Tuți: Vă rog să nu fiți supărat pe mine.

Dan: Din contră, domnișoară Tuți. Datorită dumitale am petrecut o după amiază foarte agreabilă.

Tuți: N-aș vrea să rămâneți c-o amintire proastă despre mine.

Dan: Plec cu una excelentă.

Tuți: Plecați?

Dan: Da. Măine dimineață.

Tuți: Și unde mergeți?

Dan: Acasă la București.

Tuți: A, da! La nevastă și la copii. Atunci, petrecere frumoasă și...

Dan: Și... (îi ia mâna) Și să nu mai spui atâtea minciuni. Să nu mai minți niciodată. La revedere.

Tuți: La revedere...(el îi sărută mâna) Domnule profesor, înainte de a ne despărți aș vrea să vă mărturisesc ceva. Să știți că nu am fost logodită niciodată.

Dan: O să fii, domnișoară Panait. Și foarte curând. La revedere.

Tuți (singură, emoționată plânge, descoperă pricomigdala): Ah! Pricomigdala lui! (o mănâncă suspinând)

Dan (reintră neanunțat): M-am divorțat!

Tuți: Cum?

Dan: Nu ți-am spus, dar, de fapt, sunt divorțat.

Tuți: De ce?

Dan: Fiindcă sunt convins că copilașii nu erau ai mei.

Tuți: Toți cinci?

Dan: Toți cinci.

Tuți: Dar mare fraier ați fost!

Dan: Cel mai mare pe care l-am cunoscut în viața mea.

Tuți: Trebuie să suferiți îngrozitor.

Dan: Din contră!

Tuți: Păi spuneți că vă adorați soția și copii.

Dan: Evident, când credeam că sunt ai mei.

Tuți: Atunci... sunteți un om liber!

Dan: Nu. Asta nu pot s-o spun. Sunt îndrăgostit, domnișoară Tuți.

Tuți: Așa de repede?

Dan: Inima nu cunoaște legi. Da altminteri, cred că eram îndrăgostit mai demult. Dinainte de a se produce catastrofa mea conjugală.

Tuți: De cine?

Dan: De o fostă elevă de a mea.

Tuți: De la liceul nostru?

Dan: Firește.

Tuți: Din ce clasă?

Dan: Asta nu pot să spun.

Tuți: Din clasa noastră?

Dan: Nu pot să precizez. Tot ce pot să-ți spun e că fetița asta e cam așa, de vârsta ta.

Tuți: Mai mare sau mai mică?

Dan: Nu știu ce vârstă ai tu.

Tuți: Eu am 18.

Dan: Și ea cam tot așa! E o fată vioaie, deșteaptă, are o inimă de aur și cred că oricând ar putea face un om fericit, dacă l-ar iubi!

Tuți: Nu vă iubește?

Dan: Nu știu. N-am întrebat-o niciodată. Cred însă că, deocamdată cel puțin, nu-i sunt tocmai indiferent.

Tuți: Dacă e din clasa noastră, garantez eu că vă iubește. Dar poate ea nu știe c-o iubiți.

Dan: Nu știe, într-adevăr.

Tuți: De ce nu-i spunei?

Dan: O să-i spun. (o sărută prelung, după care pleacă imediat)

Tuți: Esbulifantasgomagic! (rămâne uimită, plânge de fericire). Pricomigdala lui...

D-ra Cosâmbăcescu: Panait!

Tuți: Bună ziua, domnișoară Cosâmbăcescu.

D-ra Cosâmbăcescu: Bună ziua! Ce se petrece aici?

Tuți: Nu se petrece nimic, domnișoară.

D-ra Cosâmbăcescu: De ce plângi?

Tuți: Nu plâng. Mi-a intrat fum în ochi...

D-ra Cosâmbăcescu: Fumezi, nenorocito!

Tuți: Nu, domnișoară Cosâmbăcescu. Am făcut focul la bucătărie și a scos fum soba.

D-ra Cosâmbăcescu: Și domnul profesor de franceză ce-a căutat aici?

Tuți: Domnul profesor de franceză?

D-ra Cosâmbăcescu: Nu încerca să minți. Urmărind pe două dintre colegele dumitale, care treceau vopsite și încărcate de sticle de alcool și pachete și s-au ferit de mine, am văzut pe domnul Balint intrând aici. Firește, l-am pândit până adineaori, când a ieșit. În clipa când a ieșit din această casă se ștergea la gură de roșu... de roșu! Cum îți explici acest lucru? Această culoare?

Tuți: I-o fi curs sânge din nas!

D-ra Cosâmbăcescu: Nasul era în perfectă stare. L-am văzut eu.

Tuți: Atunci poate s-a șters pentru că a mâncat pricomigdală.

D-ra Cosâmbăcescu: Va să zică, tot dichisul. Tratație, rendez-vous la periferie, tot. Bine, Panait!

Tuți: Îmi dați voie să vă explic, domnișoară Cosâmbăcescu.

D-ra Cosâmbăcescu: Nu! Pe mine nu mă interesează. Nici dumneata, și cu atât mai puțin domnul profesor Balint. Ai să dai explicațiile în consiliul profesoral.

Tuți: Mă dați în consiliu?

D-ra Cosâmbăcescu: Închipuiește-ți!

Tuți: Vă rog, domnișoară. Nu mă nenorociți tocmai acum, la bacalaureat.

D-ra Cosâmbăcescu: Despre bacalaureat nici să nu mai vorbim. Nu-l mai ajungi, fetițo!

Tuți: Bine, dar nu sunt vinovată. D-l profesor a venit aici să caute o cameră cu chirie.

D-ra Cosâmbăcescu: Minți. Mâine pleacă. Și n-are una în care stă în centru? (din cămară fetele încep să țipe) Ce înseamnă asta?

Tuți: Nu știu. Cântă cineva la pian. Probabil femeia care spoiește în spate.

D-ra Cosâmbăcescu: Dar dumneata n-auzi, domnișoară, că urlă și cere ajutor?

Tuți: Așa e melodia asta... mai plângăreață.

D-ra Cosâmbăcescu: Ia să vedem și eu ce fel de femeie spoiește la pian

Tuți: Nu vă duceți, domnișoară, casa e plină de spirite, duhuri necurate.

D-ra Cosâmbăcescu: Tocmai. Vreau să le cunosc și eu, personal. Urmează-mă. (o împinge înainte, ies, scena rămâne goală, după care...intră Junona, Eleonora, Anibal și Heruvim)

Anibal: Ssst! Să vedeți ce o să râdem acum!

Junona: Dar unde e Tuți?

Heruvim: Trebuie să fie cu arestatele în cămară.

Anibal (face semn Junonei): Noi trecem pe canapea. Ia loc. Și când îți fac eu semn, gata... dai ochii peste cap măiei de gât și rămâi în extaz.

Heruvim: Și noi ce facem?

Anibal: Voi treceți în partea asta. Ea pe fotoliu și tu în genunchi, la picioarele ei.

Heruvim (Eleonorei): Jumulește-te. (ea își jumulește părul) Stați! Am o idee. Să ne murdărim de roșu pe față, ca să fie și mai plauzibil. Aveți ruj?

Junona: Louis Philippe. Vino-ncoa să te fac eu.

Heruvim: Mie fă-mi și una la ceafă.

Eleonora: E, cum era să te sărut pe ceafă?

Heruvim: Parcă omul la pasiune mai știe pe unde sărută! (se aud voci)

Anibal: Gata! Începem!

(își iau pozițiile indicate, sunt atenți spre ușă și râd pe înfundate, când apar fetele Anibal sărută mâinile Junonei, Heruvim sărută picioarele Eleonorei, intră domnișoara Cosâmbăcescu, urmată de Tuți, Dora și Carmen. Tablou... o clipă de pauză, cei patru continuă)

Dora: Suntem încornorate, tu...

Carmen: Șo' pe ele! (se reped la ei)

D-ra Cosâmbăcescu: Sodoma și Govora!

Heruvim: Cosâmbăceasca!!!

Anibal: Adio, bacalaureat!

Heruvim: Școala de meserii ne mănâncă!

Tuți: Esbulifantasgomagic!

FINAL